

Huszedik

I skolánk idén huszedik tanévet nyitotta meg.

Amikor ezen a húszas számon gondolkodtam, két szó jutott eszembe: a tanulás és a hála. Mert a mögöttünk álló évek egyértelműen a tanulás évei voltak: az intézményépítés és útkeresés évei. És ha már tanuló évekről beszélünk, felmerül a kérdés, mi lett e tanulási folyamat eredménye, nagykorúvá lett-e az iskolánk, hátrádólkhetünk-e, mert befejezettnek tekinthetjük ezt a folyamatot?

Tanulás és tudás. Egymással ok-okozati viszonyban vannak, a tanulás eredménye a tudás. A tanulás egy aktív folyamatot jelöl. Aki tanul, az nincs megelégedve önmagával, kérdései vannak, és ezeknek a végére szeretne járni, ki szeretné egészíteni önmaga hiányosságait. A tanulóshoz alázat kell. A tudás egy állapotot ír le, valamiféle befejezettséget, önmagunkkal való megelégedést. A tudáshoz gyakran tapad góg is. Ismerjük a mesét arról, hogyan nem tanult meg fészket rakni a vadgalamb, aki örök-ké azt mondta a mesterének: tudom, tudom. Könnyedén felismerhetjük tehát, hogy a tanulás egyik legfontosabb akadályá éppen maga a tudás lehet. És még egy érdekes párhuzam: az Ószövetség idején a tanítókat írástudóknak nevezték, ők voltak azok, akik valóban nagyon mélyrehatóan ismerték az írásokat, hatalmas tudással rendelkeztek, mégsem ismerték fel a megtestesült Írást, amikor megjelent közöttük. Ezzel szemben az Újszövetség apostolai tanítványoknak nevezték magukat. Nem tudóknak, hanem tanulóknak.

Ezt az alázatot szeretnénk megtanulni tőlük, hogy sohase érezzük magunkat megérkezettnek, olyannak, aki már tudja, mit hogyan kell tenni, hogyan kell tanítani, kommunikálni, szervezni, prezentálni, tisztelni, segíteni, hinni.

A második dolog, ami eszembe jutott az évforduló kapcsán, a hála. Hálások vagyunk, először is azért, hogy megtartattunk és immár huszedszorra nyithatunk kaput. Hálások vagyunk, hogy ez idő alatt annyiszor megtapasztalhattuk Isten gondviselését minden területen a hétköznapi anyagi gondoktól kezdve egészen azokig a pillanatokig, amikor megtörténhetett a megértés csodája egy-egy nehéz beszélgetésben. Mert tudjuk, minden tanulásunk, erőfeszítésünk hiábavaló, ha nem adódik hozzá az áldás, amely a gyümölcstermés elengedhetetlen feltétele. Mert „ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői, ha az Úr nem őrzi a szőlőt, hiába vigyáz az őriző”. (Zsolt 127:1)

A hála erénye vezessen mindannyiunkat, és ne nőjük ki sohasem a tanulás folyamatát. Ebben adjunk példát gyermekeinknek is.

Tordai-Soós Kata

Elhangzott a 2019–2020-as tanévnnyitón.

**Egykori intézményvezetőket és a húsz éve indult iskolánk legelső osztályának diákjait kér-
tük meg arra, hogy gondolkodjanak, emlékezzenek, osszák meg velünk emlékeiket mindarról,
amit húsz évvel ezelőtt, az induláskor, majd később is fontosnak tartottak. A válaszok visszaem-
lékezéseket, anekdotikus történeteket, tanácsokat, üzeneteket egyaránt tartalmaznak.
Olvassuk őket olyan szeretettel, milyen szeretettel válaszoltak felkérésünkre a közös húszéves
történetünk szereplői.**

Tizenkét család tíz éven át álmodta ezt az iskolát. 1999 nyarán több erőt éreztem magam-
ban arra, hogy ezen kezdeményezés élére álljak, mintsem hogy újabb két gyermekünket
daráljuk be a hagyományos oktatási rendszerbe.

Montessori eszközeink zömét a holland Stichting OGO Alapítvány adományozta, a
többi pedig mi magunk készítettük. Gyülekezetünk, a Tóvidéki Református Gyülekezet
nagyvonalúan felajánlotta az alagsorát, amely négy évre otthonunkká lett.

Minden akadály csak út volt a növekedés felé. Bizonyossággá vált bennem, hogy Isten
hívott el erre a munkára, és ez nagyon sok erőt adott.

Drága Enikő, Mária, Juti, Kata, köszönöm, hogy bevállaltátok az úttörő munkát.
Drága egykori és jelenvaló pedagógusaink, diákjaink és munkatársaink, hálás vagyok
értetek, és kívánom, legyetek bátrak nagyot álmodni és cselekedni. Köszönöm, hogy egy
hitből táplálkozhatunk!

Visky Sarolta, 2000–2005

„Vannak iskolák, és van Montessori!”

2005-ben kezdtem ebben az iskolában dolgozni. Igazgató és vallásstanár voltam. Bár ne-
kem úgy tűnik, hogy ez nagyon régen volt, az emlékek mégis nagyon elevenek bennem. Azt
szokták mondani, hogy azok az emlékek maradnak meg, amelyek vagy nagyon kellemetle-
nek, vagy ellenkezőleg, nagyon szépek voltak. A ti iskolátokról rengeteg kellemes emlékem
van. Ennek az írásomnak a címe is egy emlék, azaz két emlék. A nagyobbik leányom mondta
ezt valamikor a 2010-es évek elején, amikor elköltöztünk Kolozsvárról. Ő így érezte, gondol-
ta, miután három és fél évig oda járhatott, ahová most ti is. Ahányszor iskolákról beszélünk,
mindig a fülembé cseng a mondata. El kell mondanom nektek, hogy szerintem igaza van.
Azóta már több iskolában tanítottam, falusi és városi, kicsi és nagy, felszerelt és kevésbé
felszerelt, elemi és középiskolában egyaránt. Sok értéke lehet egy iskolának, de egyik sem
ötvözött annyit egy helyen, amennyit akkor a Tóközi Református Iskola, most Talentum Re-
formátus Iskola. Egyszerűbben Montessori Iskolának neveztük, mert főleg az elemi osztá-
lyok oktatásához sok elemet építettünk be a mindennapi tanítási gyakorlatba Montessori
Mária pedagógiai rendszeréből. Szerettem azt látni, hogy az ott tanuló gyermekek olyasmit
kaphatnak, amit kevés iskola tud nyújtani: valódi gyermekközpontúságot, egyénre szabott
fejlesztési programot, olyan tanítási eszközöket és környezetet, amelyeknek minden iskolában
ott lenne a helyük. Ez nyerte meg egy életre a lányom tetszését (most 19 éves), és ezt hirdeti,
hirdetjük és visszük tovább családként mi is, bárhová megyünk és bárkivel találkozunk.

Ezekről az értékekről egyik kedvenc történetem jut eszembe. A címe: *Az igazgyöngy*. Volt
egyszer egy kislány, aki egy kirakatban egy gyönyörű, gyöngyökből kirakott nyakéket látott.
Nagyon szeretne volna megvásárolni, de nem volt elegendő pénze hozzá. Megbeszélte az édes-
anyjával, hogy össze fogja gyűjteni az értékének megfelelő összeget úgy, hogy otthon házimun-
kát végez, újságokat fog kihordani az utcájukban, és nagyszülei is meg fogják ajándékozni egy
kevés pénzzel, mert a születésnapja közeledett. Nem olyan sok idő múlva a kislány meg tud-
ta vásárolni a gyöngysort. Nagyon boldogan hordta, bárhová ment. Egy este az édesapja, aki
imádkozni ment be a szobájába, elkérte a gyöngysort. Könnyes szemekkel, de nemet kellett
mondania. Másnap este ugyanaz megismétlődött. Így zajlott ez egy ideig. Az édesapa mindig
elkérte a gyöngyöt, a kislány pedig visszautasította őt. Egy napon aztán eldöntötte, hogy oda-
adja. Már kisírt szemmel várta az édesapját, az ágya tetején szorongatva a kezében legfonto-
sabb kincsét, a gyöngysort. Az édesapa azonnal megértette a helyzetet. Ahogy odanyújtotta
a gyöngyöket, ő is elővett egy szép sor gyöngyöt a zsebéből, de ez már igazgyöngy volt. Már a
legelején oda akarta azt adni, de addig nem tudta, amíg a kislány le nem mondott a másíkról...

Miért meséltem el ezt a történetet? Mert egy iskola általában nagyon sok értéket ajánl.
Sokat dolgozunk értük. A maga módján „vissza is térül” a befektetett munka és a megtörhe-
tetlen elszántságunk. Boldogan mutatjuk meg őket, bárhová vezet majd az életünk útja. De
van és vannak olyan igazgyöngyök, amelyeket csak Isten tud nekünk adni. Jézus az Isten
országát hasonlítja az igazgyöngyöz. Az Ő ajándéka ez, és arra vagyunk felkérve, hogy ezt
a királyságot, uralmat megtaláljuk, megismerjük, illetve elfogadjuk, ahová ő szeretettel vár
minket. A Talentum Református Iskola ennek az igazgyöngynek a „kalmárja”. Ti is megkapjá-
tok Mennyei Uratoktól azzal a megbízatással együtt, hogy mutassátok meg és kínáljátok fel,
bármerre jártok majd a világban.

Itt ér össze mindannyiunk története. A tietek a miénkkel és azokéival, akiket valamilyen
módon megérintett ez az iskola. Gyűjtsetek össze mindazokat a kincseket, amelyeket kapta-
tok vagy kaptok majd a további iskolai évek alatt, és a legjobb módon igyekezzetek sáfárkodni
velük. Legyen a mi igazgyöngyünk rejtett, de továbbadható közös értékünk.

Sógor Gyöngyi, 2005–2006

Változhat az iskola neve, az épülete, de még a pedagógusok nagy része is, aminek azonban
meg kell maradnia, ami sajátja az iskolának, az a hangulata. Ezt nehéz volna egy évkönyv-
ben visszaadni, de az *Alkotások könyve* mindenképpen többet sejtet belőle, mint a „hagyó-
mányos” évkönyvek. Az egy év alatt minden tanuló által összeszedett tárgyi tudást, értelmi,
érzelmi gazdagodást lehetetlen lenne átfogóan bemutatni, a felsorakoztatott kreatív munkák
viszont utalnak az iskolai hangulatra és a súlypontokra is. Egymás mellé téve majd az egyes
köteteket, szülők, tanulók és pedagógusok is követhetik az egyének, az egyes osztályok, de
valamilyen mértékben az iskola fejlődésének ívét is. 20 év alatt sokan „koptatták” az iskola
padjait (székeit), sok tanuló kapott „lazább” lehetőséget a szükséges ismeretek elsajátítására,
az egyéni fejlődésre. De sok pedagógusnak is maradandó élményt és kamatoztatható gyakor-
lati tudást adott ez az intézmény. Megmutatta, hogy lehet másképp is!

Éder Ottó, 2006–2008

Talentum Református Iskola. Az iskola neve sok kérdést szül: Itt minden gyerek valami tehetséggel rendelkezik? Itt komoly tehetséggondozás folyik? Milyen típusú tehetséggel rendelkeznek azok a gyerekek, akik ide járnak?

Tehát: miért Talentum?

A Talentum egy ókori tömeg- és pénzegység, területileg is nagyon elterjedt. Ma mondhatnánk azt, hogy euró vagy dollár vagy font vagy lej. Vagy kilogramm. Vicces lenne: Lej Református Iskola. De a lej nem nagyon elterjedt. Akkor legyen Eureformátus Iskola? Vagy Kilogramm Református Iskola. Jó, legyen Font Református Iskola, mert akkor tömegmértéket és pénzmértéket is mondtam.

De a Talentum mégis más, és nemcsak azért, mert 40–50 kilogrammnyi nemesfémeket jelentett. Gazdagabb, mert az újszövetségi példázat azzá tette, ezért vált sok nyelvben a tehetség szinonimájává.

Jézus példázata szerint egy ember, amikor útra kelt, mindenét, amije volt, kiosztotta a szolgálói között. Az egyik öt, a második kettő, a harmadik egy talentumot kapott. Ki-ki az ő erejéhez képest. Mire a gazda hazatért, az a szolgál, aki öt talentumot kapott, megduplázta, aki kettőt kapott, szintén, aki egyet, az elásta. A visszatérő gazda megdicséri, sőt, megjutalmazza azokat a szolgálókat, akik megsokszorozták a kapott talentumokat, és lehordja azt, aki elásta a magáét, sőt: elveszi tőle, és annak adja, akinek tíz van.

Mindenki valamivel a tarsolyában indul. Minden gyerek. Minden szülő. Minden pedagógus. Nem ugyanannyival, nem ugyanazzal. Mindenki saját magára szabva kapta azt, amit megsokszorozhat. Keveset, sokat, annyit, amennyit. Abból, amit a példázatbeli ember a sajátjából ránk hagyott.

A sajátjából. Ebben az értelemben az egy talentum ugyanannyi, mint az öt. Nem minden gyerek egyforma, de minden gyerek hordoz valamit az Isten „mindenéből, amije volt”. És minden felnőtt. Nem kevés bízott ránk. Mindene, amije volt, mindenkinek valami belőle. Együtt hordozzuk.

Hát erre utal a név. Ügyködjünk, hogy megsokszorozódjanak a talentumaink.

Igen, minden gyerek valamilyen tehetséggel rendelkezik. Nagyon reméljük, és erre törekszünk, hogy itt tehetséggondozás folyjon.

És hogy milyen típusú tehetséggel rendelkeznek a gyerekeink? Fedezzük fel együtt, felnőttek és gyerekek egymásban ezeket a kincseket.

Zágoni Judit, 2015–2017

Eszembe jut például az, hogy csak tízen voltunk az osztályban, hogy egyszerre mintha többen tartottak volna órát, hogy ezek az órák mintha tovább tartottak volna, mint a standard ötven perc. Mindezeket akkor furcsának tartottam.

A sulihoz mindig jó emlékek kötődnek, talán azért is, mert nem egy iskola épületében kezdtünk, hanem egy templom alagsorában, bár kicsit furcsa is volt, hogy a templom, amelybe amúgy vasárnaponként jártam, maga volt az iskola is. A harmadik osztályt már máshol kezdtem, de az akkori osztályomból jó ismeretségben maradtam a társaság harmadával.

Adorján Péter

Az első iskolaévről pillanatképek jutnak eszembe. Nagyon izgultam, hogy milyen lesz az iskola, hogy Enikő tancival csillagot hajtogattunk, hogy Kitty furulyát rajzol a füzetembe (ezt a mai napig őrizgetem), hogy Jankával rakosgatjuk a színes gyöngyöket a szőnyegen, hogy a hosszú szünetekben akadálypályát építünk a templom udvarán. És ha becsukom a szemem, most is látom a betűkukacot a falon. Minden színes és szeretetteljes.

Nyolcadik osztályban Jankával és Dórival elkezdtük gyűjteni az órákon elhangzó aranyköpéseket. Egy iskolai füzetből egész komoly regisztert készítettünk betűrendi mutatóval meg minden. Csodával határos módon ezt is megtaláltam egy nagytakarítás alkalmával. Szemelvények e műből:

Attila: Hogy halt meg Rákóczi? Belefulladt Rodostóba.

Kata: Fizikaórán lehet azt mondani, hogy csak azt hisszük, amit látunk. Vallásórán más a helyzet.

TT: Hej, diákok, az ifúságomat itt kell eltöltsem veletek.

Dávid: Egy nyolcadikosnak illene egy könyvet diktálni. Én már diktáltam. Kész diktátor vagyok.

A Montessoriban igazi kapcsolatok épülnek. Olyanok, amelyek túlélnek az iskolai éveket. Élveztétek, éljeteke vele!

Most, hogy több iskolában is gyakorlatoztam már, nem tudok eléggé hálát adni, hogy a Montessoriba jártam. Még egyszer köszönöm a boldog iskolai éveket, amikre most is szívesen gondolok vissza!

(Mezei) Berszán Virág

Az első iskolai napom különleges volt, és érdekesen indult. Emlékszem, hogy más iskolában már elkezdődött a tanítás, mi még vártunk, hogy sikerül-e beindulnia a Montessorinak. Anyukám ismerősei szkeptikusak voltak, de végül szerintem mindenkinek kellemes csalódás volt az őszi iskolakezdés, mivel újat és mást kaptunk ebben az iskolában, mint ami elérhető volt a többiben. Sok jó emlék köt ahhoz a korszakhoz, a családi hangulat, körbenülés az osztály közepén, a nagy fehér szőnyegen, a Töközi Református templom alagsorában, Kitty, aki akkor még egyetemista volt, és amikor jött nekünk különleges órá-

kat tartani, mint például a bábozás, rácsimpaszkodtunk, a nyakába ugorva fogadtuk, az egész osztály (ő festette a betűkukacot); az önfeladti játszadozások az egy órás nagyszünetben, a délutáni házi feladatoldás az alagsorban, és a személyre szabott, részletes éves kiértékelők mindegyikünkéről. Volt az osztályunknak békája is, Breki, akit aztán év végén elengedtünk a tóközi nádasban. Aztán két teknős lett az új osztálykedvenc. Na meg ott vannak még a huncutkodások is, mint amikor a tilosban fellopóztunk a templomtoronyba a haranghoz. Mindent összevetve egy különleges év volt, jól indult, és a szívembe zárta az iskolát és tanárait.

Humoros, anekdotikus történetet felidézni nehéz, mert sok volt. Mindig akadt valaki egy kisebb osztályból, akivel hamar ismeretség vagy barátság szövődött, és jókat tudtunk együtt játszani, nevetni, szórakozni, vagy ahogy azt akkoriban mondtuk, „hülyéskedni”. Én rengeteget nevettem több ilyen baráttal. Azért írtam a kisebb osztályt, mert ugye mi voltunk az első, a legnagyobb. Az erdei iskolákban volt még igazán sok jó és értékes pillanat, esték, közös kihívások és feladatok, na meg aztán később jöttek új tanárok új humorral, akikkel nagyon jól kijöttünk. Hamar és sokszor neveltettek meg. TT bácsi, Attila, a tőri tanár, Gábor stb. A lényeg az, hogy a tanárokkal is más volt a viszony, sokkal közvetlenebb és felszabadultabb. Olyanná vált a sulis az évek során, mint egy család, ahova az ember jökdvvel ment.

Hogy mit üzennék a jelenlegi diákoknak? Az idők változnak, ti már nem élhetitek át úgy a sulis éveket, mint mi, és mi sem élhetjük át már azt, amit ti most. De nem is kell. Ezért azt üzenem nektek, hogy használjátok ki ezeket az éveket, mert jó útravaló lehet későbbre. Olyan dolgokkal tölthet fel, amiknek az értékére csak később jöttök rá. Ne féljete a változásoktól, azok formálják az embert és a jellemet. Tanuljátok együtt a szeretetet, ültésétek gyakorlatba, és legyetek egy családias csapat, amiben a változatosság és sokféleség, a mindenben rejtőző érték példa lehet a másoknak és bátorítás. Becsüljétek meg, amitek most van, és haladjatok előre Istennel, a Vele való személyes kapcsolat tudja a legnagyobb értéket hozni az élet bármely szakaszában. Tekintsetek úgy ezekre az évekre, mint egy felfedező kalandra egymással, jófej tanárokkal, védelmezőkkel és Istennel, és akkor úgy emlékezhettek vissza erre az életszakaszra, hogy az mindig a szíveteket melengesse.

Ferencz Ferdinánd Izsák

A legtisztább emlékem az első iskolai évről talán az, ahogyan kezdődött. Eredetileg az 1-es, Nicolae Titulescu Általános Iskolába íratlak be a szüleim, ahol az első napom egyben az utolsó is volt. Hirtelen született a döntés, hogy átiratnak, mert a szüleink szervezésében indul egy új iskola. Nagyon örültem neki, különösen az erős kontraszt miatt, amit az általános iskolával szemben tapasztaltam. A hatalmas padok helyett hirtelen kis, puha szőnyegekre letem, izgalmas „játékok” és kedves arcok közt.

Ha pedig emlékezünk: sokszor eszembe jut az a történet, amikor egy szép napon történelemóra kezdődött volna, Hunyadi Attila tanárunkat vártuk az osztályban. Na jó, annyira nem is vártuk, mert az az igazság, hogy élveztük a hosszabbított szünet örömeit. Hosszas késés után megérkezett, leült nagy komolyan a katedrához, és azt mondta: „Én kések, ti villák.”

Hogy mit üzennék a jelenlegi diákoknak? Minden mag másképp fejlődik. Keressétek azt a napsütést, vizet, termékeny földet, ami a ti fejlődésetekhez szükséges. Mindenképpen sportoljatok, amennyit csak lehet, és a kertet sem kell megvetni, csak bevetni. :)

Kozma Dávid

Jólesik visszaemlékezni erre az időszakra. Eszembe jut a templom alagsora. Mindenkinek volt külön szőnyege, amin eszközök segítségével különböző műveleteket végezhetett. Arra is emlékszem, hogy nagyon energikus gyerek voltam, és amint szünet volt, teljes gőzzel rohantam ki a teremből. Sok baleset is ért emiatt. Azóta sokat tanultam az emlékezetéről és értem, hogy ezek a balesetek miért maradtak meg annyira élesen a fejemben. Ezek a villanófény-emlékek. Például az egyik ilyen emlék, amikor Adorján Péter valamivel heccelt, én pedig, mivel könnyen felidegeskedtem, bele akartam rúgni, de ő félrehúzódott, így a székbe rúgtam bele és elrepedt a kislábujjam, ami aztán rosszul forrt össze :). Volt fejtörés is. Emlékszem, nem akartam, hogy a tanárok megtudják, mert szégyelltem magam, de végül is ők gondoztak utána, ami nagyon jólesett. Szintén ilyen emlék az, amikor hosszabb ideig kórházban voltam, és egyszer csak láttam, ahogyan megjelennek a tanáraink, akik az ablakon szöktek be, hogy órát tartsanak nekem.

Hogy mit üzennék a jelenlegi diákoknak? Legyetek határozottak, de egyben rugalmasak is. Ne hagyjátok magatokat könnyen befolyásolni, ugyanakkor legyetek figyelmesek és védjétek meg egymást. Ne versenyeztek, hanem működjétek együtt. Na jó, na, néha jó versenyezni, de ne az legyen a lényege, hogy legyőzzétek egymást. Segítsetek egymásnak, mert az az egyik legjobb érzés.

Madaras Dávid

Az első iskolai éveimről emlékfoszlányok jutnak eszembe, egy-egy jól megőrzött kép: ahogyan Dóriról egyik papucsunkat kicseréltük, így hosszú ideig mindketten felemás papucsban jártunk, vagy ahogyan egy kreatív órán CD-tartóra üvegfestékekkel kellett festenünk, és mivel akkoriban mindenki a Red Hot Chili Peppers-t hallgatta (a nagytesók kipofozták a zenei ízlésünket), mindenki az együttes piros logóját próbálta a borítóra felvázolni. Én úgy emlékszem, későn kaptam észbe, és teljesen nem odaillőnek éreztem a magam kis színes – a feladatnak egyébként mindenképpen jobban eleget tevő – borítóját. Egy irodalomórán pedig párban kellett szöveget felolvasnunk (talán éppen a görög istenes darabunkra készülve), és Péterkével azt a zseniális mókát találtuk ki, hogy ékezetek nélkül olvassuk fel a szöveget, aminek az lett a vége, hogy mi majd belefulladtunk a saját nevetésünkbe, miközben a többiek (főleg Enikő tanci) értetlenül figyeltek. Teljesen megérte.

Úgy emlékszem, iskolás éveink alatt a legnagyobb félelmünk az volt, hogy úgy éreztük, valamiről lemaradunk a többséghez, a „rendes”, állami iskolásokhoz képest, ami miatt majd hátrányban leszünk a liciben. Kedves diákok, semmi okotok nincs félni a liciis „beilleszkedés” közelgő alkalmától! A Talentum Iskolában kifejlesztett kreativitásotok lesz majd az erősségetek!

Visky Janka

• Bikfalvi Róbert Tibor •

• Brem Ábel •

• Birta-Székely Bendegúz •

• Dafinca Yasmin Izabela •

• Daradics Boglár Petra •

• Jobbágy Nimród •

• Dávid Réka Sarolta •

• Kiss Viola •

• Ködmön Zalán Benedek •

• Kovrig Orsolya •

• Kuglis Dávid Ákos •

• Moldovan Evelin •

• Molnár Karola •

• Szalontai Eszter •

• Tamás Vera •

• Veres Máté •

• Viola Gréta •

Mesék

Dácz Péter, III. osztály

Öreganyó almája

Hol volt, hol nem volt, volt az erdő szélén egy kuckó. Ott lakott egy öreganyó és ment, mendegélt. Sehol sem talált almát. Mindenhol kutatta, kereste, mászott fára is. Mindig világot akart látni. El is jutott egy almafához. Ott olyan sok piros alma volt, hogy kamionnal kellett hazavinnie. Most is él, ha meg nem halt és nem fogyott el az almája.

Gheorghiță Márk Daniel, III. osztály

A legenda

Egyszer volt egy legenda, és az a legenda azt mondta, hogy egyszer egy ember elment a hegyekbe, és furcsábbnál furcsább dolgok történtek vele, és sohase látták többet.

Egyszer egy 21 éves ember (János volt a neve) azt mondta, hogy ő elmegy, megkeresi azt az embert, aki eltűnt.

Mikor odaért, meglátott egy embert, aki ránézett. Fehér szeme volt.

János elájult. Mikor felébredt, az az ember előtte állt.

János megkérdezte tőle, hogy ki ő és mit akar.

Az az ember azt mondta, hogy őt akarja, és ő entiti-303.

Nem engedte Jánost, hogy elmenjen.

Azóta senki nem mert a hegyre menni.

Kovrig Botond, III. osztály

A bezárt hörcsög története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hörcsög, aki be volt zárva egy ketrecbe. Az a hörcsög nagyon unatkozott ott bent, ezért elhatározta, hogy meg fog szökni.

El is indult a ketrec bejáratához, de az nem volt nyitva. Elkezdte rágni, hogy hátha akkor kinyílik, de nem nyílt ki. Fel is adta ezt a tervet, de pár nappal azután megtalált a ketrec tetején egy másik kijáratot, ami nyitva volt, de azt nem érte fel. Ezért elhatározta, hogy amikor legközelebb kap ételt, épít egy tornyot és azon felmászik oda.

Így is lett, és sikeresen kiment az ajtaján, de amikor kiérkezett, rádöbbsent, hogy nem tud lejutni. Ekkor észrevette, hogy van egy párna a földön, arra ráugrott és nem lett semmi baja.

Gondolkozott, hogy mit csináljon kint, és arra jutott, hogy bele fog mászni az ételes táljába, ahonnan kap ételt, és meg fog enni onnan egy csomó magot.

Így is tett, utána ki akart menni a szabadba, de nem tudta, hogy hogy kell kimenni. Kereste mindenhol, végül megtalálta az ajtót.

Szerencsére az ajtó egy kicsit nyitva volt, ezért kimehetett rajta. Kint meglátott egy macskát, nem tudta, mi az, szóval odament hozzá, a macska elkezdte kergetni.

A hörcsögnek szerencséje volt, mert talált egy kicsi lyukat, ahová befér, be is ment. Ott bent minden tele volt pókhálóval és rádöbbsent, hogy ez a gazdájának a pincéje.

Eközben a család, akié a hörcsög volt, visszajött a nyaralásból. Meglátták, hogy a hörcsögük nincs a ketrecében, és elkezdtek keresni őt, de nem találták.

Sipos Balázs, III. osztály

Az ezüst lakat

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Ezen a királyon szörnyű átok ült: ahhoz, hogy meghaljon, el kellett pusztítani egy ezüst lakatot, amit egy 3000 fejű sárkány őrzött. A király először ennek nagyon örült, mert addig nem halhat meg, ameddig a sárkányt el nem pusztítják, de kiderült, hogy attól, hogy még nem halhat meg, lehetnek szörnyű kínjai. Így hát a király éjjel-nappal szörnyen beteg volt, de nem halhatott meg...

Volt ennek a királynak egy fia: Lipót volt a neve. Egyszer a király maga mellé hívta és ezt mondta:

– Fiam, én már nagyon öreg vagyok, és érzem, hogy meg kell halnom. Van egy hegy a világ legvégén, és ott él egy 3000 fejű sárkány. Ő őrzi azt a lakatot, amitől az életem függ. Menj el, és pusztítsd el a lakatot! Ez az utolsó kívánságom!

Így hát Lipót útra kelt, és addig ment, amíg el nem ért a hegyhez. A hegyet hatalmas szakadék vette körül. De nem a hegy volt ijesztő, hanem a sárkány: a teste akkora volt, mint egy vár, és abból 3000 fej nőtt ki. Egyszer csak megszólalt:

– Már vártalak. Sajnos én már öreg vagyok, és nem láthatom Fülöp király fiát. Őt is csak akkor láttam, amikor baba korában az úrnőm, a Szörnyek Öreganyja megátkozta. Tudom, hogy a lakatért jöttél, de azt csak a testemen keresztül szerezheted meg!

Lipót gondolt egyet, felkapott egy követ, és ezt mondta:

– Amíg te beszéltél, én megszereztem a lakatot!

Azzal a követ a szakadékba dobta. A sárkány rögtön utána vetette magát. De a szakadék egyre szűkült, míg nem a sárkány be nem szorult. Azzal Lipót a kardjával elpusztította a lakatot. Abban a pillanatban a király meghalt, és nem kellett többet szenvednie.

• Bartha Boróka •

• Berciu Erik •

• Csete Gergő •

• Deák Kata •

• Dafinca Maya Emilia •

• Dorka-Fábián Zsuzsanna •

• Elekes Viola •

• Görög Lina •

• Görög Fruzsina •

• Horváth Zita •

• Keresztes Roland Krisztián •

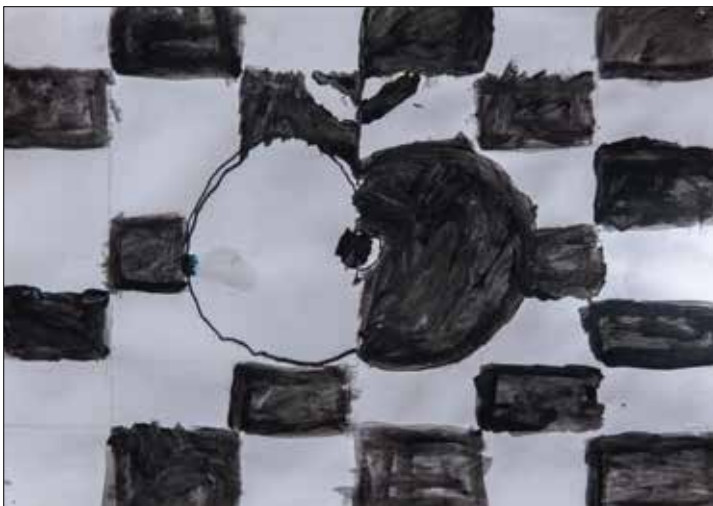
• Körösi Nándor Tibor •

• Kis Dorottya •

• Prezensky Dávid •

• Sipos Tamás •

• Sütő Vera Zsófia •

• Sólyom Zalán Nándor •

• Telegdi-Csetri Lőrinc Elek •

• Telegdy Johanna •

• Török Szaffi •

Dezső Ágnes – Tompa Krisztina, III. osztály

Amit mi szeretünk

Volt egy macska,
kinek nagy a hasa.
Élt mellette egy kis kutya,
kiadó volt az agya.

Volt gazdájuk,
Jonnak hívták,
agglegény volt,
mert a lányok mind kikosarazták.

Garfield a lasagnát szerette,
egyfolytában azt ette.
Mi is szeretjük a lasagnát
meg a csirkefalatkát.
A pizza se kutya,
az is nagyon finom kaja.

A gumimaci is finom,
folyton azt lopom
a kamra legmélyéről, a csoki mellől,
hol tanyázik a nyalóka
mellett a cukorka.

Tegnap volt palacsinta,
mindenkinek folyt előtte a nyála.
Szeretjük a Rajzfilmek online-t,
onnan láttuk *A Lármás család*
majdnem egész évadját.

Ne higgye senki,
hogy mi egész nap lustálkodunk,
de azért sok pihenőt tartunk.

Az ebéd sokszor finom,
előtte a számat kitátom.
Szeretjük a fájörbój end vótörgörlt,
azzal töltjük el az együtt töltött időt.

Szeretjük a fagyit eperrel
és egy némi koktéllal.
A Lármás család a kedvenc rajzfilmünk,
a rajzolóját nem ismerjük.

Jim Davis Garfield rajzolója,
szépen ki van dolgozva,
mindenki ezt mondja,
és mindenki így is gondolja.

Almát is eszünk meg banánt,
a sok egészséges dolog nem árt.

Műveletlenek vagyunk,
mert kedvenc festőt nem akarunk.
A jó filmeket megnézzük,
de a filmszínészek nevére nem emlékszünk.

A szókincsünk elég nagy,
de fejünkben kevés az agy.
Videóhíváson írtuk ezt meg,
reméljük, hogy nagyon tetszett.

Albert Panna, IV. osztály

A koronavírus

Egyszer volt egy ország, vagyis még mindig van, de mindegy, ebben az országban elterjedt egy vírus, aminek az lett a neve, hogy koronavírus. Az elején olyan, mint egy kis megfázás, de aztán egy erős tüdőgyulladás. És ez úgy terjedt el, hogy az emberek mentek mindenhol, mert ugye az elején olyan, mint egy kis megfázás, de azután egy nagy tüdőgyulladás lesz. Jöttek a picik, és mindenre meg mindenre ráragadtak, így mindenki olyan lett, vagyis koronavírusos. Kínából úgy terjedt el, hogy nem zárták le időben a repülőket meg a vonatokat meg a buszokat, így eljutott Franciaországba, meg Olaszországba, meg Oroszországba, és az egész világba.

Most ott tartunk, hogy mindenki otthon ül és unatkozik, vagy online tanul. És ha a vásárlásból térsz haza, akkor két órán keresztül fertőtleníthetsz (na jó, nem épp két órán keresztül, de sokat) mindent, amit vettél, és amit nem tudsz fertőtleníteni, azt karanténba kell tenned. Az a legrosszabb, ha a csoki vagy valami, amit már rég ki akarsz próbálni kerül karanténba, vagy mit tudom én mi az, de mindenesetre rossz.

De nem annyira rossz az itthonlét, mert mindent nyugodtan meg tudsz csinálni, és nem kell aggódnod, hogy elkésel valahonnan. De azért az a rossz, hogy minden reggel, ha késél, ha nem a suliból, nem ölelheted meg a barátaidat, csak akkor láthatod őket, ha Zoomon vagy Jitsin vagy Messengeren vagy Whatsappon felhívod őket.

Azt várom, hogy legyen vége, mert akkor mehetnénk osztálykirándulásra, a beígért Aquaparkba, és rendelhetnénk pizzát az osztállyal.

Egyszóval, LEGYEN VÉGE.

Hankó-Nagy Panna, VI. osztály

Karantén

Karantén van

Otthon vagyunk

Otthon vagyunk

S unatkozunk

Kevés gyerek bírja ki már

Hogy a tesója ordibál

Felvásároltak sok cuccot

Lisztet, vécépapírt, cukrot

A boltokban nincsen semmi

Karanténban mit kell enni?

Nem mehetsz át úgy az utcán

Hogy sok maszkos nem bámul rád

A sok tanár kamerába beszél

Minden gyerek csak az ágyán henyél

Ha a szülők nagyon szekírozzák

Az első feladatot megoldják

Eközben megy az osztálycsetelés

Gúny, politika és kibeszélés

Az aki már ezt is rég unja

Sorozatot néz, a gépet bújja

Csak ez megy már két hosszú hónapja

Van néhány, aki már ezt is unja

Annak én csakis azt ajánlhatom

Üljön egy széken és... várjon.

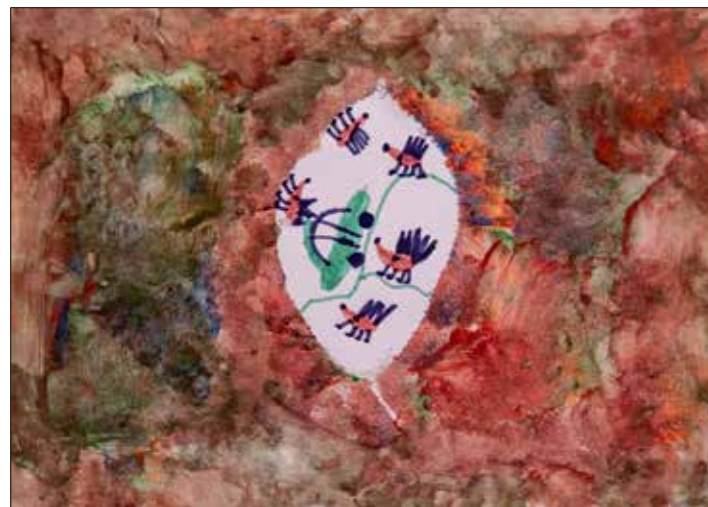
• Bakó Dávid Albert •

• Brem Emma •

• Balácsi Zsófia Krisztina •

• Gede András Zsolt •

• Jakabffy Panna •

• Marton Boróka •

• Kádár Gyopár •

• Máthé Arnold •

A következő képek híres festmények alapján készültek. A mellettük feltüntetett QR-kód révén megtudhatjuk, mi a kép eredetije.

• Apró Janka •

• Csató András •

• Florian-Udvari Dalma •

• Hegyi Márta •

• Kardos Tímea •

• Kozma-Bartók Áron •

• Molnár Hunor •

• Szabó Lili •

Görög-Czintos Noémi, IV. osztály

Az évkönyv

Az évkönyvben sok minden van,
Amit mások vagy én alkottam.

Írások és képek,
És ezek mind szépek.

Mert mi csináltuk, gyerekek,
És ezért nagyon értékesek.

Ebben van a munkánk,
És összegyűjtöttük hát,

Hogy lássák,
Mit dolgoztunk mi ez évben,

Írtunk, rajzoltunk valami szépet,
És ezek a dolgok elfoglalnak minket,

Mert szeretünk rajzolni,
Vagy ha kell, akkor írni.

Szász Márton, IV. osztály

Mi az otthon?

Ahová hazatérsz,
Ahol ismersz minden tárgyat,
Ahol otthon érzed magad, és minden jó.
Amikor hazamegyek, mindig ebédelek,
utána leülök tanulni,
utána vacsorázok,
utána fürdök, utána beülök a meleg ágyba.
Akiknek nincs otthonuk,
a hidak alatt, a metróban szoktak aludni.

Szelitzky Ruben Nimród, IV. osztály

Az apám

Az én apám
olyan kedves,
hogy csak a család
többi tagja kedvesebb nála.

Az én apám
olyan erős,
mint egy és fél
lóerős motor.

Az én apám
olyan okos,
hogy a családban
nincs okosabb nála.

Tonk Hanna Dorottya, IV. osztály

Nyárnyitó

Év végére kicsengettek,
Vége van a szenvedésnek,
A gyerekek kimennek,
A nyárral eltelnek.

Soha többé nincsen sulis,
Csak jövőre lesz még uncsi,
Lesz tanulás és fáradtság,
De azonkívül még barátkozás.

Lesz most már utazás,
Jövőre meg tanulás.
Kezdődhet a buli,
Nincsen többé sulis.

Viola Sára, IV. osztály

Anya

Mikor nagyon beteg voltam
 anya énrám vigyázott.
 Mikor sokat ásítottam
 bejött s velem álmodott.
 Hogyha kértem, játszott velem!
 Órák hosszát babázott,
 Ott volt velem, itt van velem
 Ő egyedül nem hagyott.

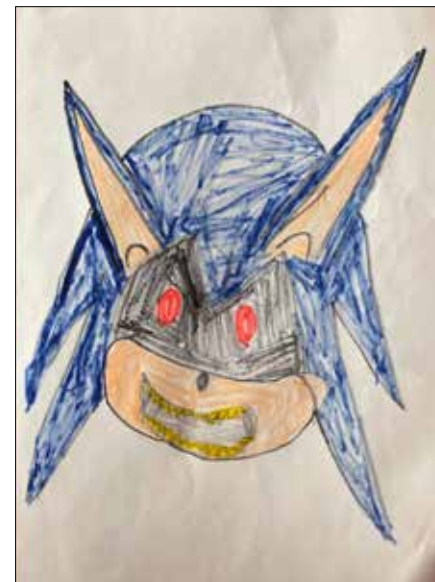
Madaras Virág, VI. osztály

Nem lehet

Repülni
 Nem ugyanaz, mint szállni.
 Mert repülni repülővel is lehet,
 De a szálláshoz szárnyak kellenek.

Létezni
 Nem ugyanaz, mint élni.
 Mert létezni semmiséggel is lehet,
 De az élethez célok kellenek.

Reszketni
 Nem ugyanaz, mint félni.
 Mert rezketni csak fázással is lehet,
 De a féléshez könnyek kellenek.

• Balázs Márk Dávid •

• Bartha Benjámin •

• Ciupe Amália Nikoletta •

• Dorka-Fábián András •

• Deák Gerda •

• Gábor Adél •

• Horváth Emőke •

• Horváth-Szóts Fanni •

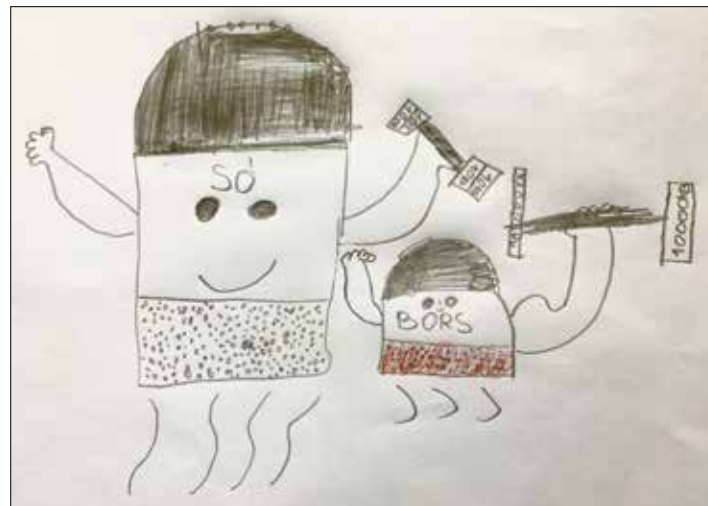
• Jobbágy Izabella •

• Körösi Sándor Norbert •

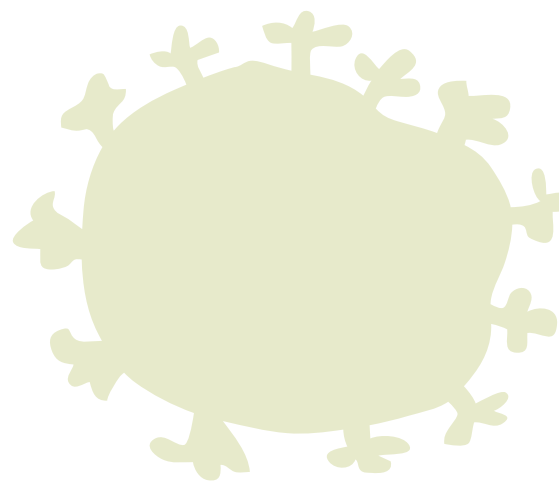
• Negrea Eliza •

• Török Soma Zoltán •

• Petric-Florian Ákos •

Apró Péter, IV. osztály

Eszperente mese

Eme reggel felkeltem, s elmentem. Nem mert e helyet nem szerettem: el kellett mennem. Verset kellett mekegнем, s Kelemen, mert felkelt, helyeselte ezt. Elmentem, s elmekegтем egy verset.

Eme vers eleje rettenetesen fekete: Egy gyenge gyermek felkelt, s elkekeredett, mert feje teteje teljesen fekete lett.

– Nem mehetek el, mert nem engednek, fejem teteje teljesen retkes!

Elkekeredetten merengett ezen. Emese felkelt, s keresztet vetett.

– Nem mehatsz el, mert fejed teteje retkes! Kell tej!

S e gyerek kedvenc tehene meg lett fejve.

Eme gyereket Emese lekente tejjel.

– Ez, szerencse, rendben lett. Elmehatsz!

De e gyerek nem mekegett el verset. Elment, s kereste-kereste, merre lehet egy szent keresztje. Eme reggeleken* ment fel mennyekbe egy szent.

Kedden kerestem meg e verset (rengeteget kerestem), s megtetszett. Lementettem, „Enter”, s meglett.

– Yes! Kedvenc versem lett. Nektek tetszett?

** A szöveg a karanténban töltött húsvét alkalmából született, Péter ezzel a videóüzenetben elmondott verssel „locsol”.*

Dávid Kata, IV. osztály

Nagy tata és nagymama

Nagy tata is ilyen. Egyedül él egy kis kertés házban. Sokat kirándul az erdőben, de az utcára is ki-kimegy sétálni. Néha összefut egy-egy emberrel, bemegy hozzá, beszélgetnek...

Nagymama elment. Oda, ahol mindenképp jól érzi magát. Nagyon szerettem. Legutóbb pár évvel ezelőtt láttam, mikor óvodából elkéretztettek. Anyával és apával (a tesóim nélkül) elmentünk Nagytatáékhoz szüretelni.

Nagymama nagyon jól főz. Mindig, ha odamentünk, meggylevest készített ebédre. Mesterien csinálta és tudta, hogy nagyon szeretjük. Mindig egy piros, pöttyös lábosban készítette, és egyszerre sokat.

Sokat segítettünk Nagymamának és Nagytatának a kertben... Ha jó idő volt, mindig a kertben ettünk, ahol a lágy, meleg szellő simogatott.

Nagymamának volt egy tipikus illata. Azt neveztem Nagymama-illatnak, és azóta is Nagymama-illatnak nevezem. Ha ezt az illatot érzem, mindig ő jut róla eszembe, elgondolkozom azon, hogy milyen volt és milyen lesz odafönn újra vele. Néha a könnyeim is kipotyognak.

Szeretem Nagymamát és Nagytatát is, mindig szeretni fogom!

Kádár Kristóf, IV. osztály

A rollerező királyfi

Volt egyszer egy király. Ő volt az 1. uralkodó az országban. Palástján egy egyes virított. A király nem örvendett, mert egyetlen fiat se akart magának, de egyszer a királynő megszült egy fiúgyermeket. A király elnevezte Elefánt hercegnek.

Elefánt herceg nagyon szeretett rollerezni, ezért a herceg nem szeretette az apja BMW-jét, csak a rollerét. Ezért az apja vett egy Audit, de az sem tetszett neki. Az apja a királyfi 10. születésnapján ezt mondta:

– Fogd ezt a kardot, varázsszénát, BMW-t és elektromos rollert, és menj kalandot keresni.

A fiú megköszönte és épp indulni akart, amikor:

– Állj, itt hagyta a jogsit!

Elvette és beült a BMW-be. Benyomta a gázt. Elindult. Ment, mendegélt... Állj... Ment. Ment. Gurulgatott. Amíg szembe nem találkozott egy... bolhaemberrel! Megkérdezte:

– Te ki vagy?

– Én? Bolhaember!

– És mit tudsz csinálni?

– Én? Repülni és ugrani. De nagyon, nagyon, nagyon, nagyon...

– Elég! Leszel a barátom?

– Igen.

A bolhaember beült és elindultak. Egyszer letáboroztak az Eiffel-torony tövében. Építettek egy kunyhót, tüzet raktak. Másnap a herceg hamburgert süttött és megreggeliztek. Eloltották a tüzhelyet és elindultak. A herceg az elektromos rollerrel, a bolhaember a BMW-vel. Megtalálták a banyát. Legyőzték és hazamentek.

Boldogan rollereztek, amíg meg nem haltak... Azaz, amíg el nem fáradtak.

De folytatódott a kaland. Kapták a hírt, hogy a gonosz varázsló legyőzte a 3. királyt. Hosszú harcban őt is legyőzték, és a varázsszénától, ami végig a királyfi hátizsákjában lapult, jóvá vált.

És most már vége!

Veres Rita Ilka, IV. osztály

A legók kalandja

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Föld. A Földön egy ország, az országban egy város, a városban egy utca, az utcában egy ház, a házban egy szoba, a szobában egy polc, a polcon egy legóház, a legóházban egy legóemberke, az emberkében egy... várjunk csak... egy legóember kezében nincs semmi sem az égvilágon. Na, nem baj.

Szóval, ez a legóemberke egy bátor, nem betoji emberke volt. Neki volt egy barátja, nem is egy... inkább sok. Egyszer az egyik barátjának végéznie kellett, nem tudom, hogy a legók hogyan végéznek, de nem a végére ment, hanem az ablakpárkányra, elvesztette az egyensúlyát és bimm, bamm, bumm... eltörte mindenét... vagy nem?! Mert az emberek kertés házban laktak, és a földszintről esett ki a kertbe. Persze a barátai utánamentek.

- Hozzatok fegyvereket! – mondta a bátor legóemberke.
- Oké! – mondta az egyik barátja.
- Nem fogjuk megtalálni! – hitetlenkedett a másik.
- Jackie! – így hívták a bátor legóemberkét. Itt jött a postás.
- Mit akarsz?
- Üzenetet hoztam a barátodtól, aki kiesett a kertbe.
- Na, hadd lám! – s a postás odanyújtotta a levelet. Jackie elkezdte olvasni:

Kedves barátaim!

Itt vagyok a kertben, a faház alatt. Ha még kerestek, itt megtaláltok.

Szeretettel, Sztivike!

- Utánamegyünk! – jelentette ki Jackie.
- Jó! – mondták kórusban a barátai.
- Odamentek a fürdőbe, majd felmásztak az ablakpárkányra és mind kiugrottak.
- Emberek! – hallották, amint kiáltozik Sztivike.
- Hol vagy?
- Itt.
- Jó, jó, de hol itt?
- Hát itt, né.
- Jó, megyünk.
- Okés!

Elindultak a barátok a faház felé, de eléjük állt a nagy kutya. Hangosan ugatott, nagyon hangosan. Az emberkék rátámadtak. Szúrták, ütötték őt a tompa műanyag fegyvereikkel. Egy kis idő után a kutya ezt megunt és elment. Az emberkék odafutottak Sztivikéhez.

Az emberkék bakot tartva visszamásztak a fürdőszobába, visszamentek a szobába és boldogan éltek.

Makkai-Deme Soma, IV. osztály

A Nutella nyomában

Egyszer, egy messzi-messzi galaxisban.

- Igen, ez Star Wars! Na, folytatom.
- Ez a Star Wars 1. része?
- Igen! Na, figyelj!

Han Solo: – Ott! Látom a lábas Nutellát.

Leia: – Már el is futott. Menjünk!

C3PO: – Jön felém! Én menekülök! Mi ez az ölemben?

Mindenki: – A Nutella! Megvan, elvihetjük Jack Sparrownak.

C3PO: – De ő egy másik sorozatban van!

Jack Sparrow: – Miről van szó? És mikor kapom meg a Nutellát?

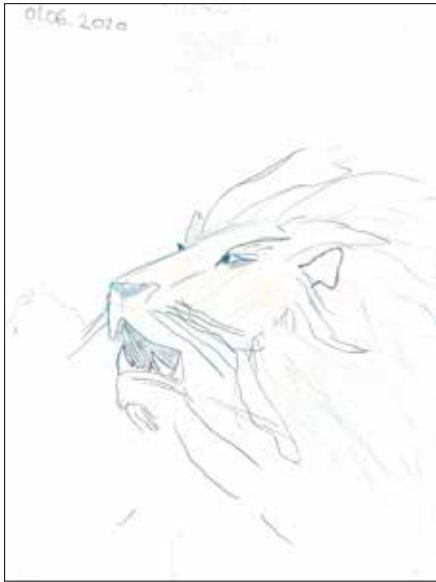
Dezső Janka, V. osztály

Eszperente eszmecsere-jelenet

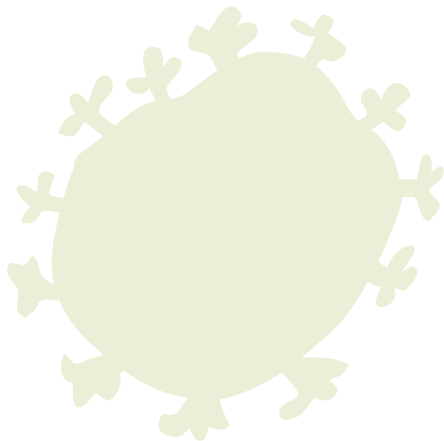
Eme vers e reggelen* elevenedett meg eszemben, s menten lejegyeztem.

- Te Elek!
- He?
- Eme veder kellene.
- Ezennel jelentem, ezredesem, eme vedret nem emelhetem, mert kezem elvesztettem, s nem lelem.
- Ejnye, Elek, kezedet egye fene, fejedet meg leszedetem!
- Ezredes, ne tegye! Legyen rendes ember, kegyelmezzen nekem!
- Rendben, Elek, egy keveset elment eszem, de te helyretetted. De, eme veder ezer esztendeje kellene! Emeljed nyelvvel!
- Szememben lehetetlen, de megteszem...
- Helyes! Megy ez! Elengedheted.
- De ezredes! Ez leesett!
- Egyre megy! Hehehe! Bevetted! Eme veder nem kellett!
- Neeeeeeee!

* A szöveg húsvét másodnapján keletkezett, Apró Péter eszperente-locsolóverse ihletésére.

• Dávid Áron •

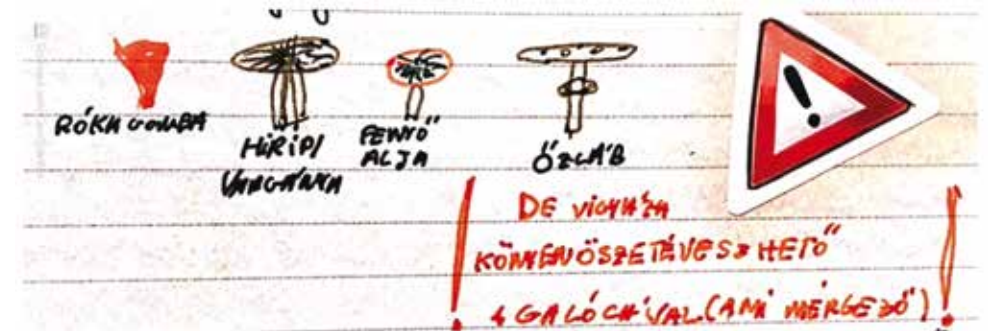

Ismeretterjesztő a gombákról

Molnár Áron, IV. osztály

A gombák

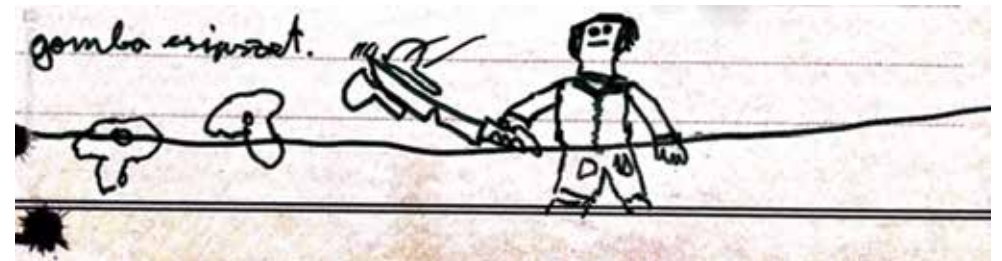
Az erdőbe menet biztos ráakadsz egy-két gombára. De honnan tudod, melyik ehető vagy éppen semleges? Íme néhány gomba:

Ezek jól elkészítve nagyon finomak lehetnek. Ha gombászni indulsz, mindig eső után menjél. Vigyél magaddal bicskát. Ha megtaláltál egy gombát, akkor ne tépd ki mohón a földből, hanem vágd le a szárát, mert lehet, hogy még nő ott gomba.

Ne kóborolj el messzire, nehogy eltévedj. Használj térképet!

Találtál egy gombát, és nem tudod, hogy ehető-e? Semmi baj, inkább hagyd ott, mint hogy megbetegedj. Használj gombahatározót. Nagyon szereted a gombát és télen is akarsz

enni? Nem akarsz, ugye, gombakompótot készíteni? Pfuj! ? Vágj fel egy ép gombát, és a cikkeket szárítsd meg, így télen is ehetsz gombacsipset. A gombát, mielőtt megennéd, melegítsd meg jól, mert ha nincs kellően megmelegítve, akkor meg is betegedhetsz, aminek súlyos következményei lehetnek. Ha találsz egy helyen gombát, akkor menj még vissza oda, hátha nő még ott. Most már indulhatsz gombászni.

• Dorka-Fábián Ágnes •

• Gutay Edvárd Zsolt •

• Gábor Júlia •

• Kálmán Norbert Sándor •

• Koncz Endre •

• Kuglis Eduárd Attila •

• Kozma-Vig Arnold Nándor •

• Orbán-Laczó Iván •

• Petric-Florian Máté •

• Pozsár Tamás Dániel •

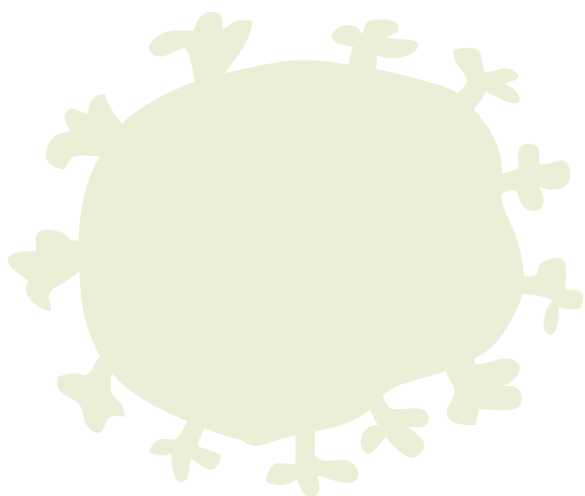
• Sütő Anna Ágota •

• Tordai-Soós Flóra •

• Veres Máttyás •

Postcrossing

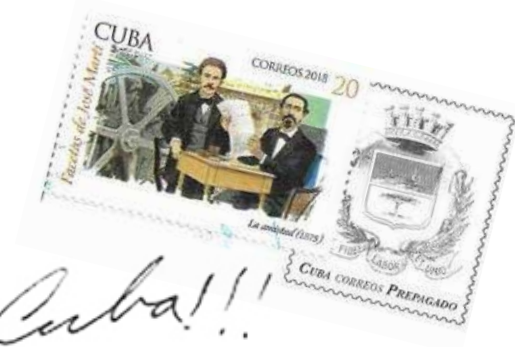
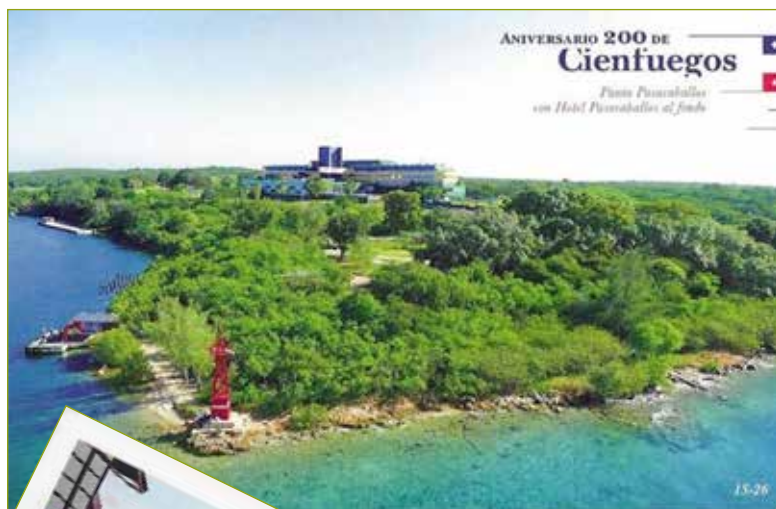
Már előre fellelkesültem, amikor megtudtam, hogy lesz lehetőség résztvenni egy olyan foglalkozáson, amelyen bárholnán cserélhetek képeslapokat. Ákos, aki az egyik vezetője ennek a körnek, előre létrehozott a jelentkezőknek összesen két kontot: egyet a hatodikosoknak, egyet az V., VII. és VIII. osztályoknak.

Első alkalommal rendszerképeslapokat küldtünk kettős csoportokban. Ezek elküldése és a címzettekhez való megérkezése után minden alkalomkor lekérhettünk egy cserét, vagy küldhettünk rendszerképeslapokat. Az elküldött rendszerképeslapokért cserébe mi is kaptunk képeslapokat előre ki nem számítható helyekről. Nekem személy szerint nem kezdődött sikeresen a Postcrossing, mert csak az ötödik vagy a hatodik cserémre válaszolták, hogy cserélnének velem.

Második félévre nagyon fellendült sikereim száma, mivel otthonról is kérhettünk le cserét; a cserekérek száma ugyanis naponként limitált volt. Így sokkal több cserém sikerült, és sokszor volt, hogy több képeslapra is vártam, hogy megérkezzen hozzám. Ilyenkor mindig vártam, hogy elkezdődjön a szerdai Postcrossing-kör, és kiossza Ákos a megérkezett képeslapokat. Külön élveztem, hogy otthon vagy akár az iskolában meghallgathattam a képeslapokra írt zene-ajánlásokat különböző nyelveken.

Bartha Margaréta, VI. osztály

Hello from Cuba!!!

Hello students,

Hello♥ I am Jina Park from
Korea. I'm glad to send you a postcard. :)

PRIORITAIRE
PAR AVION

Én nagyon szeretem a Postcrossingot. Egy csomó képeslapot küldünk és kapunk, rendszerképeslapok, csereképeslapok, minden! Személyes kedvencem a csereképeslap, amit kérhetsz bárkitől, már ha ő is benne van a cserében. A világ minden tájáról kapunk képeslapokat, ami azért izgalmas, mert akár egyetlen képeslap is egy teljesen új világot fed fel előttünk. Ezek a rendszerképeslapok, ilyeneket mi is küldünk. Sok előnye van, például megtanít jobban angolul, az egyes országok kultúrájára, városok történetére és egy csomó-csomó érdekességre. És ekkor a kicsi ajándékokról még nem is beszéltem. Ezek alatt nem ékszereket vagy játékokat értek, hanem igazi értékeket. Kapunk papírpénzt, könyvjelzőt, matricát. A képeslapok pedig gyönyörűek és amit ábrázolnak, az csak a KÜLÖNLEGESSÉG (csupa nagybetűvel)! Vannak állatos képeslapok, várost ábrázolók, hegyek, folyók, tavak, minden, amit az ember el tud képzelni.

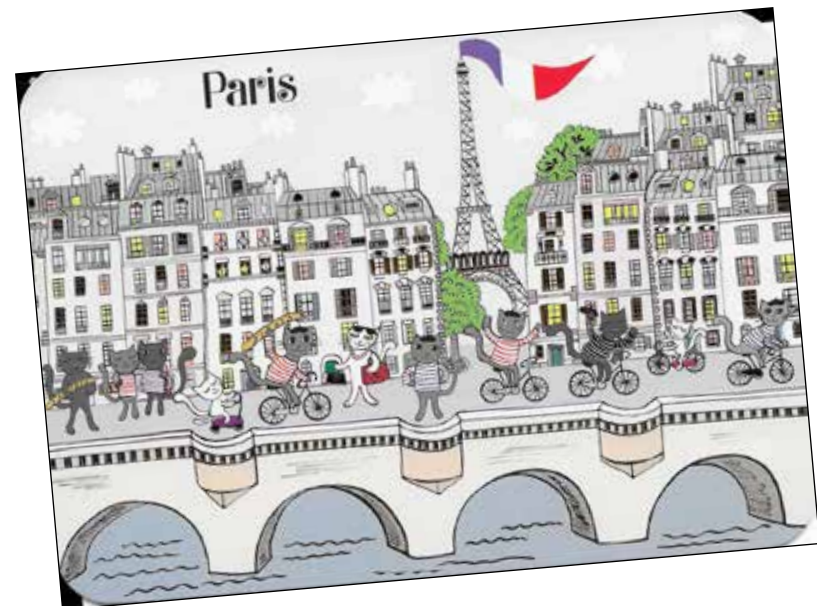
A csereképeslapok esetében te magad választod ki, milyen félért szeretnél. Én nem kaptam eddig túl sokat, de amiket kaptam, nekem nagyon különlegesek. Küldtek nekem képeslapot Guamból, a Réunionból, Lengyelországból, Svédországból.

Ez egy délutáni kör, amit a könyvtárban szoktunk tartani, és nagyon sokan szeretik. Két csoport jött létre, a *talentumvegyes*, amiben az ötödik, hetedik és nyolcadik van benne, a másik pedig a *talentumhat*, amiben a

hatodikosok vannak. Azért van két csoport, mert csak a hatodikosok többen vannak, mint a többi osztály együttvéve. Viszont nyugodtan jöhettek ti is, van még hely bőven. Ez a kör még a karantén idejére sem állt le, Ákos most is tölti fel a megérkezett képeslapokat mappákba, a Schoologyba. Így már érkezett egy csereképeslapom Tajvanból, Magyarországról és Németországból. De várok egy ukrainai cserét, amiben összesen öt képeslap van, mind olyan, amelyet szeretnék. Persze a többiek is buzgón cserélnek, van, akinek már tizenhét cseréje van. Nem semmi. Szóval megéri ebbe a körbe járni. Vannak ugyan olyanok, akik ezt otthonról csinálják, ám ez csoporton belül sokkal izgalmasabb. Egyrészt, mert nem egyedül csinálod, hanem a barátaiddal, másrészt mert van vagy két halom, érdekesebbnél érdekesebb képeslap, amik közül kiválaszthatod a tökéleteset elküldeni rendszer- vagy csereképeslapnak.

Ha úgy döntesz, hogy mindenképpen kipróbálsz, akkor ne csak kipróbálni gyere, hanem véglegesen, mert ez a kör olyan, hogy ha egyszer kipróbáltad, akkor nagyon nehéz lesz abbahagyni. Sajnos ez a kör csak V–VIII-nak van, mivel angolul kell beszélni az emberekkel, de ha te ezekben az osztályokba tartozol, akkor ne habozz, és gyere Postcrossingra, mert nem fogod, nem lehet megbánni, hogy beléptél ebbe a körbe. (Természetesen vannak kivételek, lehet olyan ember, akit ez nem érdekel, de akit igen, az ne tántorodjon el, hanem jöjjön minél hamarabb.)

Görög-Czintos Orsolya, VII. osztály

• Albert Eszter •

• Beke Norbert Hunor •

• Bartha Margaréta •

• Buta Jean Cristian •

• Dávid András •

• Dorka-Fábian Eszter •

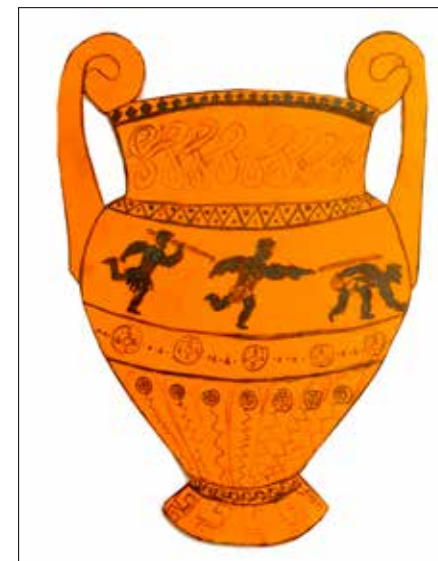
• Deák Csinszka •

• Horváth Fülöp •

• Kardos Csongor •

• Koncz Gergely •

• Keresztes Artúr Dániel •

• Lukács Denisa Izabella •

• Makkai-Deme Rozi •

• Mureşan Emanuel •

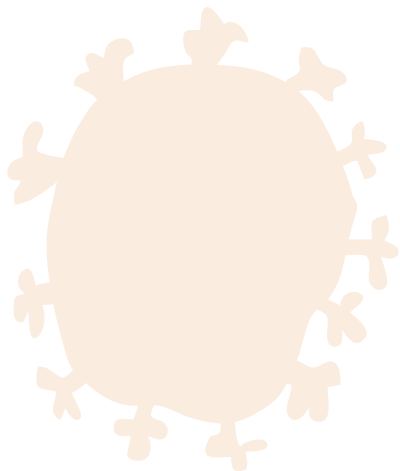
• Negrea Anetta •

• Sipos Ákos •

• Szőcs Brigitta •

Átiratok a VI. osztálytól

A VILÁG LEGRÖVIDEBB MESÉJE (LACKFISAN)

I. Piroskák és hófehérekék

A világ legrövidebb meséje arról szól, hogy volt egy lány, akit Hófehérekének hívtak azért, mert minden télen kint ült a hóban és almát evett, de egy délután, mikor az erdőben sétált, egy kunyhóra akadt, ahová bement, és ott is evett egy almát, amitől elájult, s amikor a 8 törpe hazaért, egy ájult lányt találtak, és úgy megijedtek, hogy egyből hívták a 112-t, de mentő helyett egy herceg jött, meglátta és megcsókolta az ájult Hófehérekét; nagy öröme a lány felébredt, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Albert Eszter

A világ legrövidebb meséje arról szól, hogy Piroskának bort kellett vinnie a kocsmából, ahol lakott a nagymamához, aki nem tudott eljönni a számítógéptől, mert függő volt; miközben ment Piroska a nagymama felé, a telefonján játszott, de a telefonja vírusos lett, ezért segített a farkas, ám kiderült, hogy végül nem a vírust ölte meg, hanem Piroskát, így a nagymama bor nélkül maradt.

Bartha Margaréta

A világ legrövidebb meséje arról szól, hogy egy gépfüggő csajszi megbetegedett, és nem tudott többet játszani, ezért a nagymamájának kellett hoznia neki gépet, amin játsszon, de egy olyan gépet hozott, amely vírusos volt, és ahogy a lány játszott, a gép a lányt lefotózta, és a hacker eljutott hozzá, de mivelhogy a lány beteg volt, hiába rabolta el, nem tudta sokáig vinni magával, mert egy orvos meglátta, hogy haldoklik, és meggyógyította, ezért a csaj beleszeretett, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Negrea Anetta

II. A hét gida és a farkas

A világ legrövidebb meséje arról tesz bizonyosságot, micsoda felelőtlenségben cseperedhettek fel a mai szülők, hiszen hét kis hétéves kölyköt, akiknek még élettapasztalatuk is csekély mértékű, egyedül hagyni egy lakásban nem nagy becsületre méltó tett, ráadásul e hír eljutott egy rosszindulatú, húszéves, tisztességtelen életstílusú, János utca végi rosszemberhez, aki valamilyen elképzelhetetlenül érthetetlen módon megtanulta a hét kiskölyök édesmamájának szigorúan feltörhetetlen titkosított ritmus-kopogását, majd ezt a védett, újonnan szerzett adatot felhasználva könnyen be tudott merészkedni a hét kiskölyök szerény lakhelyére, mert még véletlenül se kérdezték meg a kiskölykök, hogy ki az az ürge a vastag faajtó mögött, és ennek köszönhetően a rosszember megkaparintotta értékeiket, ugyanis egyet a hét kiskölyök közül brutálisan meglopott, embertelen módon, tudniillik megkérdezése nélkül indokolatlanul eltulajdonította a két és fél hónapnyi keményen megdolgozott, szüleitől kapott zsebpénzét, ami traumaként érte kiskölykünket, DE iszonyat szerencse folytán, országvédő, puskát birtokló, történésnyomozásban jeles, egyenruhás, szigorú ellenőremberek várták a kijáratnál a rosszembert a hamis módon bővült pénztárcájával együtt, amit egy kis szigor segítségével seperc alatt kicseréltek Duna-parti kavicsokra, ezzel visszaszolgáltatva a kiskölyök távirányítós gyerekálm-játékautóra gyűjtött zsebpénzét, így boldog lett a történet vége, és a rosszember azóta is tölti az éveit Budapest poros utcáin közmunkásként, a gyermekek jogai 13. cikkelye alapján elítélve.

Horváth Fülöp

MAI TOLDI I.

Miklós pedig indult a szennyezett útra,
Magát jobban-jobban a szemébe fúrta.
De mintha rágóval vonták volna hátul,
Nem bírt elszakadni a telefonjától.
Vissza-visszanézett, hej, pedig mi haszna?
Egy telefon sincs ott, mit bekapcsolhatna.
Mégis visszanézett, sőt, meg is fordula,
Chipset venni indult egy kis idő múlva.

Elfeküdt már a nap túl a sok szeméten,
Nagy neon palástját künn hagyá az égen.
De a szmog erőt vett, mindent eltakarva,
Az eget, a földet celofánba vont,
És kiverte szépen koporsósöszögével,
Spréjek illatának szörnyű erejével.
Végre a non-stop-ot előkerítette,
S utolsó pár lejét elköltötte benne.

Deák Csinszka & Hankó-Nagy Panna

MAI TOLDI II.

Sötétlő szem néz át téli félhomályon,
Egy Gyűrűt keresve hetedhét országon,
Szauronnak képe úgy lobog fel nékem
Majd kilenc-tíz gyűrűlidérc védelmében.
Rémlik, mintha látnám gonosz cselédeit,
Pusztító csatában roppant seregeit,
Hallanám orknyelven hangjait szavának,
Kit ma képelnétek a világ urának.

Gonosz teremtések nyüzsögtek a várban,
Míg Szauron nézett messze e határban,
Nem látott csak pusztát, hol orkok nyüzsögtek
S a lázadó tündék úgy százával dültek.
Három fej repült, hol Szauron lovával
Csillogott a fényben ezüstös szablyával,
Elhültek a törpök Szauront meglátva,
Eldobták a fegyvert, futottak kiáltva.

Dávid András & Kardos Csongor

RADNÓTISAN

Virágének

Száll a madárka,
És száll a világ.
Száll a hajadba
A zsenge virág.

Szállnak a szirmok,
Szállnak a fények,
Gyenge reménye
Reszkető télnek.

Szállnak az éjben
A holdsugarak,
Szállnak a légben
Halvány madarak.

Madaras Virág

• Bereczky Mátyás Péter •

• Dávid Péter •

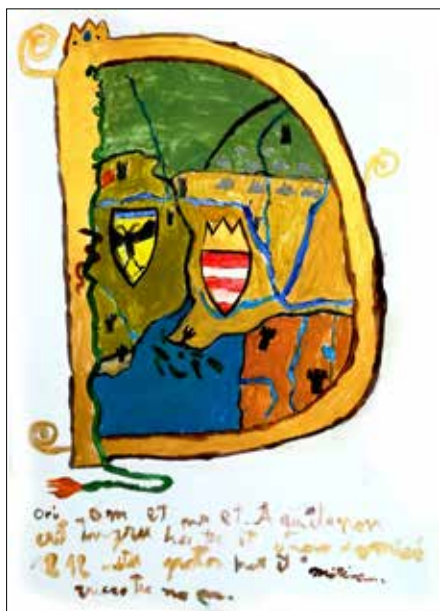
• Bartha András •

• Giurgiu Patrik Andrei •

• Gregus-Fóris Balázs •

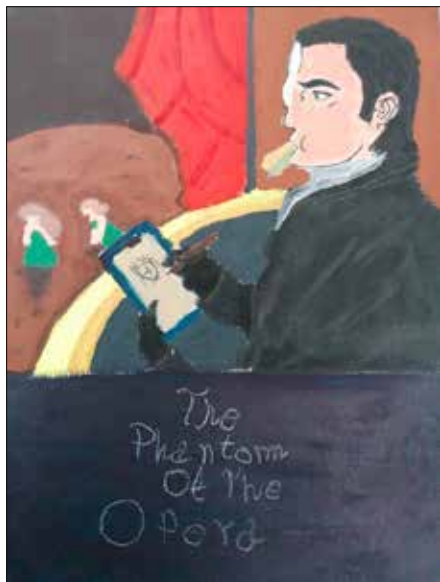
• Kardos Botond •

• Kurta Domokos •

• Pozsár Bernát Gábor •

• Tasnádi Adél •

Román nyelvű szövegek

Dobos Erik-Alexis, clasa a IV-a

Semnul de carte

Într-o toamnă târzie, m-am plimbat în parc. Razele palide ale soarelui au mângâiat ultimele frunze din copaci. Deodată a căzut o frunză chiar în fața mea. Am ridicat-o, a avut o formă ciudată, era ca o inimioară. Culorile ei se amestecau: verde cu ruginiu, galben cu maro.

Mi-a șoptit viața ei, cum s-a născut într-o primăvară frumoasă, cum a suferit de căldură în timpul verii. Au venit zile scurte, nopți reci, vânt și ploaie. S-a desprins de ramura mamă, și-a luat rămas bun de la frați și surori și a pornit spre noroi. Am primit-o și mi-a venit o idee bună: rămâi la mine, frunză mică!

Fii semn de carte!

Leșa Kinga, clasa a IV-a

Zombi cel singur în viață

Odată Steve a început o viață nouă. A adunat copaci, a mers în mine etc. Dar când s-a întunecat, au venit monștrii, zombii, scheletele, creperii și păianjenii. Steve nu era pregătit pentru acea noapte. Un zombi l-a ucis pe Steve, care s-a transformat în zombi. Nu știa ce să facă. Să ucidă oameni? Să meargă la capătul lumii? Să ceară ajutor de la o vrăjitoare? Sau să trăiască viața ca și înainte?

Odată a hotărât să caute un prieten cu care poate să trăiască fără să fie trist. A încercat cu scheletele, dar Steve nu știa să tragă cu arcul, așa că scheletul l-a alungat. A încercat cu creperul, dar el a fost prea nepriceput și a explodat. A încercat cu păianjenul, dar păianjenul a fost mai rapid (avea opt picioare) și a văzut mai mult (avea opt ochi) și a râs de el. A încercat cu zombii, dar ei ucideau oameni, iar lui Steve nu-i plăcea să ucidă oameni, așa că a fost alungat. A încercat cu animale, dar ele nu l-au băgat în seamă. Unele chiar l-au atacat. S-a dus în iad, dar degeaba. Odată a mers la „and” și nu s-a înșelat în endermani. Ei s-au împrietenit cu zombi, și au fost bucuroși că au găsit pe cineva cu care să se împrietenească. Au mers împreună cu niște endermani la And city. Endermanii i-au dat lui Steve aripi de chitină. El a reușit să zboare, endermanii l-au rugat să rămână împreună. El a spus „da” fără să stea pe gânduri. De atunci au fost toate foarte bune.

Madaras Virág, clasa a VI-a

Jurnal de școală online

Dimineața mă trezesc din cauza luminii albicioase și tânjitoare a soarelui... Stau în pat, și în primul rând, văd ceasul. Huhh...

Este 7.45. O secundă... Ora de matematică începe de la 8.00! Nici o problemă! Mă scol din pat și iau telefonul din încărcătorul în care l-am băgat ieri. Acumulator încărcat, perfect! Pornesc telefonul și îmi propun să intru pe Schoology, dar... Nu este Wifi. De ce nu? Ah, tatăl meu întrerupe routerul în fiecare seară. Nici o problemă! Merg, îl pornesc. Asta îmi va lua puțin timp.

Este 8.10. Nici o problemă! Numai să citesc lecția și să trimit exercițiile... Tema! Nu am trimis tema și este 8.20! Nici o problemă! Nu este nevoie de stres! Panica nu ajută, asta s-a spus și la televizor... În primul rând, să mă spăl insistent, bine-bine, pe mâini.... Vai de mine! Trebuie să îmi caut și caietul. Este undeva pe masa mea. Of, nu e acolo!

Aoleu, se face 8.30! Atunci, oare este pe podea? Oh, îl văd acum! Este dedesubtul mesei. Acum fac o fotografie și o trimit... Pe când mă liniștisem, citesc „Operațiunea nu este posibilă în acest moment. Telefonul nu are memorie liberă.” Oh, am uitat despre acesta. Toate merg greu... Nici o problemă, tableta este pe aici, pe undeva, cine știe pe unde...

Se face 8.40. M-am jucat pe tabletă ieri și am pus-o pe pat... Oare unde o fi? OK, în cele din urmă, o găsesc. O iau și intru pe Schoology... Din nou, citesc pe ecranul tabletei „Vă rog, așteptați!” Aștept. Ce pot să fac?

Este deja ora 9.00. Huh, gata. OK, Submit, și...

Nimic. Tableta nu procesează comanda mea. Save draft și iau telefonul din nou.

9.10. Deschid schița și o trimit. Problemă rezolvată, tema este trimisă. Dar... Este 9.15.

Profesoara de matematică mi-a trimis un mesaj.

Draga mea elevă, din ce cauză primesc tema ta cu o întârziere de o oră și un sfert?

Răspund fără întârziere.

Nu vei crede, dar...

Negrea Anetta, clasa a VI-a

Gânduri din viața unei adolescente

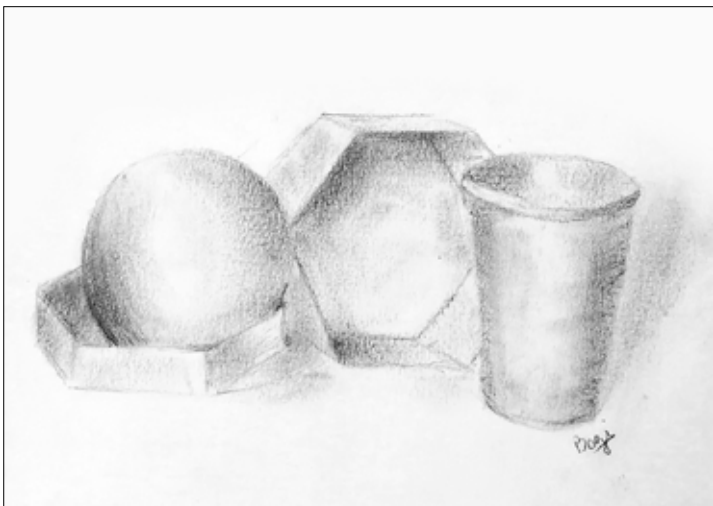
Martți, 10 martie.

O zi cu o veste MI-NU-NA-TĂ! Școlile se închid. Doamna dirigintă ne-a anunțat că din cauza pandemiei de COVID-19 nu vom mai putea merge la școală, și începând cu ziua următoare vom face școală on-line. Ooooo! De câte ori visam să se închidă școala! Ce veste grozavă! Totuși, bucuria mea a fost scurtă... Am realizat că libertatea mea nu a crescut! Nu pot merge unde vreau, nu mă pot întâlni cu cine mi-aș dori... De la o zi la alta am devenit tot mai izolată. Este un sentiment apăsător.

Școala on-line! Școala on-line? Prima zi, un dezastru! Lecțiile le primeam pe aplicația Schoology, însă telefonul și laptopul uneori nu o puteau accesa. După câteva zile mai grele, am învățat împreună cu profesorii și colegii cum să comunicăm mai eficient, cum să ne sprijinim unii pe alții. Ne-au fost de mare ajutor aplicațiile Jitsi și WhatsApp.

Încet-încet, s-a instalat în viețile noastre un nou mod de a face școală. M-am acomodat destul de bine cu această manieră de învățare, însă este o povară zilnică trimiterea pozei după fiecare lecție.

Eu cred că a fost și este o experiență inedită de învățare, care îmi va fi de folos în viață. De aceea, sunt recunoscătoare profesorilor pentru că ne putem continua învățatul. Uneori, chiar și din pat 😊. Nu doresc neapărat reîntoarcerea la școală, însă îmi lipsesc activitățile extrașcolare, îmi este dor de colegi și de prieteni...

• Albert Boglárka •

• Gregus-Fóris Mátyás •

• Albert Klementina •

• Hankó-Nagy Huba Sámuel •

• Jakabffy László Benedek •

• Szócs Dávid •

• Papp Kálmán •

• Zágoni Dorottya •

• Zágoni Hanna •

Búcsúzni

nem csak egy kötet végén, de az élet bármely pillanatában nehéz. Különösen nehéz kétezer-húszt nyarán, amikor már jó ideje nem láttuk egymást, nem találkoztunk a barátainkkal, iskolatársainkkal, tanárainkkal. Megpróbáltunk mégis emlékezni, tanulságokat levonni, mindenki számára érvényes általános tételeket megfogalmazni. Hozzáállásról, odafigyelésről, a kapcsolatok fontosságáról szeretnénk átadni a gondolatainkat. Olvassátok bizalommal, tapasztalati úton szereztük őket.

- Megéri odafigyelni az órákon, mert ha nem vagy jelen, vagy zavarod az órát, nem csak saját magadat, de a társaidat is visszahúzod. Na meg ki kell használni az időt, amit az osztállyal, a társaiddal tölthetsz.
- Számomra a legfontosabb tanulság az volt az elmúlt néhány évben, hogy nem elég figyelni az órákon, hanem egyik napról a másikra készülni kell. Másként nem marad meg semmi.
- Az iskolát nem érdemes csak megüszásra venni. Használd ki! És nem csak a tanulással tölthető időt, hanem a társakkal való időtöltést is. Amikor a tanulás ideje van, akkor azt vegyétek komolyan, a szórakozás ráér a szünetben is.
- Az iskolát nem csak túlélni kell, hanem kiélvezni ezt az időszakot. De azért ne töltsétek minden perceteket tanulással. Osszátok be az időtöket, és találkozzatok a barátokkal is. Karantén idején megtanulhattuk, hogy milyen nélkülük.
- Tanuljatok ezerrel.
- Ne a jegyekért, a szüleidnek vagy a tanáraidnak tanulj, hanem saját magadért.
- A legtanulságosabb számomra az elmúlt években az volt, hogy mennyire fontos a diák-tanár kapcsolat. Ez az iskola sok ilyen jó kapcsolatot adott nekem. Ezek teszik a tanulást hatékonyá és élvezetessé.
- Az iskola élvezete és még sok más dolog élvezete szinte csak a hozzáálláson múlik. Ha csak egy kicsit is megpróbáljuk élvezni a dolgokat, még akkor is, ha az adott tevékenység nem a kedvencünk, az már nem lesz olyan elviselhetetlen.
- És ami még fontos: ne stresszeljétek, ne szomorkodjatok, ne féljétek!

Albert Boglárka

Albert Klementina

Gregus-Fóris Mátyás

Hankó-Nagy Huba Sámuel

Jakabffy László Benedek

Papp Kálmán

Szőcs Dávid

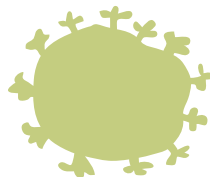
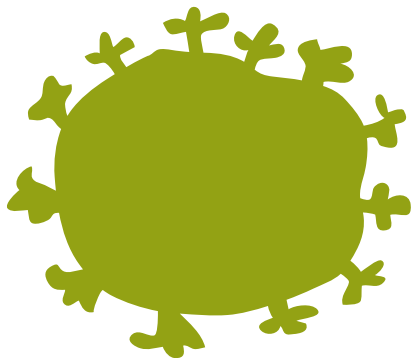
Zágoni Dorottya

Zágoni Hanna

és

Harbula Hajnalka, osztályfőnök

Albert Katalin
Balogh Réka
Benke András
Bikfalvi Márton
Boncz Imre
Boncz Sándor
Cserey-Both Zsuzsa
Codrea Nicoleta Anda
Czika Margaréta
Czirják Andrea
Dávid István
Fejér Ákos
Györkös Emőke
Harbula Hajnalka
Hegy Noémi
Jánosi Andrea
Kádár Noémi
Kondrát Bea
Kostyák Júlia
Kozma-Vig Erika
Panek Zsuzsanna
Péter Orsolya
Sándor Ildikó Luiza
Soós Zsuzsa
Szabó Ágota
Szatmári Gabriella
Szeredai Norbert
Tordai-Soós Kata
Visky Sarolta
Zágoni Judit

A könyv elkészítésében közreműködtek:

Borítóterv: Jánosi Andrea

Szerkesztők: Incze Éva, Sütő Ferenc, Szabó Ágota

Műszaki szerkesztés: Sütő Ferenc

Szöveggondozás: Incze Éva

Képek digitalizálása: Jánosi Andrea, Makkai Bence